

10-12-2017 Antonius van Padua

+ Welkom op deze tweede zondag van de advent. Ook deze zondag is een markeerpunt op onze reis door het jaar. Twee weken geleden sloten we het kerkelijk jaar af met het feest van Christus Koning. Vorige week begonnen wij het nieuwe kerkelijk jaar dat ons via de advent voorlopig zal leiden naar Kerstmis. Het kerkelijk jaar is een afspiegeling van de levensweg van Jezus Christus. Verwachting en geboorte: dat is advent en kerstmis. Zijn openbare leven, lijden en dood: dat is het feest van Driekoningen, de veertigdagentijd en Pasen. Zijn aanwezigheid bij ons in de Heilige Geest: dat is Pinksteren en daarna. Wij viëren nu verwachting als een kracht die richting geeft en de moed om voort te gaan bij alles wat op onze levensweg gebeurt.

Adventskrans - als alles duister is – adventsgebed - Kyrie

Laat ons bidden. God, U roept ons op de paden recht te maken en de weg te effenen voor Uw komst. Wij bidden U laat onze verwachting vruchten dragen – maak ons waakzaam en daadkrachtig voor de komst van Uw rijk. Amen

Jesaja 40:1-5,9-11 Mk. 1:1-8

Overweging

De weg speelt een belangrijke rol in het Bijbels geloof. Jesaja en Marcus spreken er vandaag uitdrukkelijk over. Jesaja: ‘Baan de Heer een weg in de steppe, effen voor onze God een heerbaan in de woestijn...’ Marcus gaat daar op in en hij citeert Jesaja: ‘Zie, ik zend mijn bode voor u uit die voor u de weg zal banen; een stem van iemand die roept in de woestijn: bereid de weg van de Heer, maak zijn paden recht.’

Wie het heeft over de weg, heeft het over het leven. Ons leven voltrekt zich door de tijd heen en daarom zijn we altijd onderweg, of je dat nu wilt of niet. Je kunt treuzelen, je kunt zelfs stilstaan, maar de levensweg neemt je mee: je staat nu tussen degene die gisteren was en degene die morgen zal zijn. Wij zijn onderweg, daar kunnen we niets aan doen. Wij kunnen wel iets doen aan de manier waarop wij onderweg zijn. De weg volgen in de geest van de advent is niet de slechtste manier. Wij hoeven niet onbewust door te functioneren als een machine die nu eenmaal is aangezet. Wij kunnen ons bewust zijn van een verleden en een toekomst. Wij kunnen gevoed worden door verlangen en verwachting. Om dat te versterken is de advent een uitgelezen tijd.

Niet voor niets komen parochianen vanuit ons midden op 15 december bij elkaar om de betekenis van wachten en verwachten op zich te laten inwerken. Op de middenpagina's van het parochieblad denken zes mensen daarop al vooruit. Zij beschrijven hun weg zoals zij die op dit moment beleven en zij bezinnen zich op de rol die verwachting speelt bij het gaan van die weg.

Sef realiseert zich dat nieuw leven stiekem binnensluipt. Het maakt hem lossers van zichzelf en geeft hoop op vrede en een nieuw verband.

Voor Marij is de advent een oefening om de spanning tussen doen en wachten meer in balans te brengen. Ze is vol verwachting naar momenten van stilstaan.

Jan verwacht dat het ooit gaat lukken de boodschap van Kerst het hele jaar mee te nemen in het handelen, het gedrag en de besluitvorming.

Jeanne is blij met mensen die er kunnen zijn voor elkaar. Zij hoopt dat haar grote droom uitkomt: gelijke rechten voor iedereen.

Voor Sander wordt op dit moment alle wachten getekend door de verwachting van een nieuw mensje. Het wachten op één heeft zich vermenigvuldigd naar twee.

Bij Jeanine steunt verwachting op de eindeloze magie van haar vroegere kerstervaringen. Datzelfde wil zij nu bewust beleven, de spanning van wat mogelijk is: het goede, het eeuwige, iets vredigs.

Verwachtingen die leven – dat is een levende advent. Zes parochianen die elk op eigen wijze Johannes de Doper zijn. 'Zie, ik zend mijn bode voor u uit die voor u de weg zal banen; een stem van iemand die roept in de woestijn: bereid de weg van de Heer, maak zijn paden recht.' Dat kunnen we voor elkaar doen. Getuigen zijn van de hoop die in ons leeft. Een hulp voor elkaar onderweg. Niet bij de pakken neerzitten, maar de levensverwachting gaande houden bij onszelf en bij anderen. Zoals zes parochianen hun verwachting verwoorden: nieuw leven laten binnensluipen – durven stilstaan bij jezelf – je gedrag laten bepalen door de werkelijkheid van kerstmis – er kunnen zijn voor elkaar – nieuw leven verwachten - je toevertrouwen aan wat goed is, eeuwig en vredig.